ЗМІСТ

Мертві гроші

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про видання

Маккензі Клайд - юристка, що працює на найжорстокішого капіталіста Кремнієвої долини. Але ні цента з тих мільйонів, які вона вибиває для боса, не потрапляє до її кишені. Усе змінює загадкове вбивство гендиректора найпопулярнішого технологічного стартапу. Він залишає по собі мільярди "мертвих грошей", заморожених у заповіті. Як головний інвестор, бос Маккензі ризикує втратити ціле багатство.

Детальний опис і характеристики видання — на сторінці
ridmi.ua/product/mertvi-groshi/

Пролог

Тоні знайшов тіло у вівторок.

Зміна почалася, як і завжди. Він штовхав по килимку свій візок для прибирання, коліщатка відлунювали в порожньому офісі.

По обидва боки причаїлися робочі столи, абияк відсунені стільці. Білі дошки, повні недописаних ідей, розкидані повсюди стикери веселковим паперовим шро-том. Конференц-зали, безлюдні й затінені.

Дизайнерські дивани стояли порожні. Бочки розливного крафтового пива — усі понакривані.

На тенісних столах не проглядалося й натяку на гру.

Гральні автомати були вимкнені з розеток, кінотеатр зачинений, піноутворювачі для альтернативного молока почищені, у бездіяльному очікуванні.

Навіть басейн із кульками був порожній.

Тоні зусібіч оточували чорні монітори Apple. Відбиті в їхніх екранах обличчя в лагідній напівтемряві витріщалися на нього, безмовні й моторошні.

Годинник показував 2:36 ночі.

Удень штаб-квартира Journy, пригадував собі Тоні, вирувала енергією, сповнена ідеалістичного гулу двадцяти-з-чимось-річних айтівців.

Але зараз будівля радше скидалася на мавзолей.

У тій нічній офісній мертвоті, видавалося, було щось виразно зловісне. Суцільна тиша там, де зазвичай кипить життя, завжди відчувається геть інакше.

Занурений у думки, підійшовши до чергового робочого місця, Тоні взявся відрухово виконувати свій звичний і нехитрий перелік завдань.

Перше — засунути стілець під стіл.

Друге — прибрати залишки їжі. Порожні банки з-під комбучі, крихти фірмових веганських печив Journy.

Третє, і найважливіше, — не торкатися нічого зайвого.

Тоні підійшов до столу й підібрав тарілку. Порцеляна була вимазана рештками курки з пармезаном. Він струсив залишки в смітник на своєму візку. Жбурнув тарілку й столове приладдя в пластиковий контейнер.

Потім метнув оком на решту столу.

Велетенський монітор стояв увесь укритий пилом, на його краях були приклеєні всякі нісенітні наліпки. Поверхня з композитного каменю вщент була завалена паперами. Навіть стілець (якийсь переплетений пластиковий каркас, за який віддали — Тоні спеціально цікавився — 2800 доларів) стояв криво, одна з його численних регулювальних ручок безпорадно звисала з гнізда.

Усе це просто-таки закликало Тоні разом з його візком для прибирання на поміч — усього-на-всього легенький пшик мийного засобу сотворив би дива.

Але в Тоні навіть у думці такого не було. Він спроквола повернувся до візка й покотив його собі далі.

Сто сорок один позаду. Сто сімдесят попереду.

Фасиліті-менеджмент Journy визначив чіткі правила для Тоні та його колег. Засунь стілець, прибери їжу — і більше нічого не чіпай.

Нічого.

Не бери до рук жодних паперів, навіть якщо ті зім’яті в клубок — це можуть бути цінні технологічні розробки.

Не змінюй налаштувань стільця, коли повертатимеш його на місце — розробники програмного забезпечення мають специфічні вподобання щодо ергономіки.

І під жодним оглядом, ніколи й нізащо навіть не думай торкатися клавіатури.

Не те щоб Тоні то якось обходило. Він працював у всіх можливих типах офісів, і чи не в кожному були свої дивацтва. Раз уже на те пішло, правила Journy лише спрощували йому роботу.

Коли Тоні тільки-но влаштувався до Journy в офіс, йому здалося, що це якийсь там черговий типовий стартап: стильний застосунок, мультяшний логотип і багатенький білошкірий жевжик на чолі.

Але Journy, як незабаром виявив Тоні, таки дещо відрізнявся від інших. Гроші там такі водилися, що хоч греблю гати, і то навіть як на мірки Сан-Франциско. Тоні працював у багатьох непоганих офісах технологічних стартапів, але Journy зі своєю пишністю перевершував усі.

Ще більше вражало те, наскільки Journy проник у повсякденне середовище Тоні. Зелені карти та велосипеди компанії можна було побачити по всьому району затоки, навіть біля будинку сестри Тоні у Фрімонті. Від їхньої реклами було неможливо сховатися: у метро, по телебаченню, в інтернеті. І хоча Тоні ніколи особисто не зустрічав гендиректора Journy, бачив його обличчя скрізь — на обкладинках журналів, у місцевих новинах і, звісно, розклеєним на стінах цього, власне, офісу.

Певна річ, для роботи Тоні то все не мало жодного значення. Але все ж йому було цікаво, чи протримається ця компанія довше, ніж як то зазвичай бувало з іншими.

Сто шістдесят два позаду. Сто сорок дев’ять попереду.

Штаб-квартира Journy була спроєктована у відкритому стилі, що став стандартом у Сан-Франциско. Просторий постіндустріальний лофт. Робочі місця розташовані в довгих, акуратних рядах. Усе під ідеальними кутами, у рівнесеньких лініях, загубитися просто неможливо. Тоні звикло рухався рядами, проходячи повз столи, у неквапливому темпі виконуючи свою роботу.

Випорожнити пивний келих.

Змести капустяні чипси зі столу. Засунути стілець.

Далі.

Покінчивши зі столами, Тоні рушив до кухні на відведеному йому поверсі. Протер ганчіркою широкі стільниці з переробленого скла, провів нею між блискотливими кранами, повз миски зі свіжими фруктами, по італійській кавомашинці. Витер пил із величезних полиць у коморі, де зберігалися контейнери, доверху наповнені вишуканими снеками з вигадливими назвами в стилі Journy, як ось гранола «Йди своїм шляхом», або мікс «Невторована стежка».

Тоні глянув на годинник: 3:25 ночі. Час рухатися далі.

Він покотив візок широким коридором, прямуючи до свого останнього завдання на ту ніч.